

FALUSI MÁRTON

Helyettünk, általunk, ellenünkre

„Mit oltalmaztunk, nincs jelen,
azt most már támadóink védik.”
(József Attila)

*Akitől elváltam másfél éve,
felhívott
– minek nevezzem őt? –
volt feleségem
– így, köznapian –,
indult a szülészeti osztályra
– melyikbe is? –,
hogyan adagolni kezdjék
a méhszájat érlelő oxitocint,
mely tudvalevőleg
közösüléskor felszabadulva
felelős a monogámiáért,
hűség és vajúadás hormonális
koktélja, szerelmi bájkeverő.*

*Nem kérdeztem,
újdonsült férje merre van,
nyilván dolgozik kilenc
óra körül, s ha értesülésem
nem csal, az irodaépület
átelleni traktusában bérlő
székhelyét a kabinet, ugyanott
tengődöm lélekjelenlétlen,
légszomjasan, aromaőríző
üvegbúra alól vigyázok arcom
visszaverődésére
s a helyhatósági feledkezés
határvonalaira.
Hontalanításhoz kiszuperált
személyi állományba sorolt,
kifejlett aktapéldányt,
egy vérekes háeres,
megannyi hasonszőrű
kérődző között tökkelütönten.*

*Kevernek közterület-fenntartó
kukáskocsik
art-bruttósított
hazai össztermékbe.
Teljes életpályákat tömörít,
csúsztat egymásba,
mint menzai székeket,
a járdaszigethez annectált
adóparadicsom,
garnitúrák foszló kárpitjától
ganéturhás klozetfajanszig
– micsoda kulcsín!
Nagyvilági lomizók
kettős nevezéktanában
él örökké főosztályunk,
akár az átkosból fölszentelt
hivatali nomenklatúra
– de csúf egy főnév! –,
szófajsúlyaként
iktat hengeres irattartó,
oktat fikarc tapló.
Életrajzomat levélszemébe
szortírozza lágy biomasszánk
spamszűrője
– légy stressztűrő! –,
a munkaerőpiac.*

*Munkaállomásomat a vonal
túlvégén vesztegelő vagánynak
becézné, szájhős marhapofám
– folyton szezonja van – papírhasé,
papírkutyám masnit kap pacsiért.
Verbéli telefonhelyzetem fordított,
mint egykor, elvetélt írásművekkel
vártam őt haza, csaknem innét.
Íróasztalához
– istenem, ha látna! –
utasított önkéntes vezeklés
elbaltázott első házasságomért
– első szerváim is ritkán jöttek be,
hú, de rossz poén! –,
a mi funk születne most.*

Ugyanúgy hívják-e, amilyen
nevet mi választottunk volna
– jó, hogy nem csúszott bel! –
a jövevénynek?
Mázsás kő hengerült le szívemről.
Azért-e, hogy átgalloppírozott
elvesztésem
– persze ő csalt meg,
persze kettőn áll a vásár –,
vagy a komplikációk miatti
aggodalmakból nem részesedem,
sem gubacsos, görcsös családfája
nem dől rám, ki tudja...
Mintha légi szerencsétlenséget
kerülnék el, lekésvén a gépet.
Belém sajdul, miféle anyagi
követelést támasztana, ha tán
rendellenes csecsemővel
– miket hordok össze, meg se szült még! –
anyai keblén jutna törvényszerű
sorsára az első élettársi viszonynak.
Véget kellett volna vetnem három-
négy év után együttélésünknek
az induláshoz ideális lakásban,
ehelyett kértem meg a kezét
– túl sokat képzeltem –,
mikor a nyílt égésterű kazánt
se pucoltattam ki szakszervizzel,
sőt sehogyse, mindig a tűzoltás...
Hónapról hónapra sűrűbben
aludt el az őrláng, s öt rugónként
fordult télire az idő, többet
fizettem a gázért – vagy fizettünk? –,
kommunális hőesésre szórta
szét bevételét a szolgáltató.
Most, hogy belülről tapasztalom
a közsféra áldott állapotát,
nincs illúzióm – volt egyáltalán? –,
ifjú szerelmem hiszi is, nem is
csalódott beszámolóimat
és a családos végelszámolást.

Esküszegő, ám a schilleri szép
látszat államához még lojális
szarkazmusomért szégyenkezem
előtte, kétes intézményeket
– úgymint házasság és irodalom –
kell neki megrendszabályoznia
helyettünk, általunk, ellenünkre.
Nyolcvankilencetől felnövekedő,
szentimentális nemzedékemmel
a jogállami logika naiv
szófejtőin alábukfenceztünk.
Mebuktunk, hogy világos legyek.
Rántott zuhanyvelőrózsa-fejtől
bűzlik forrázandó marhafartó,
fartól farig botlik a marhanyelv
karrierünk ánuszyöngysorán.

Végső soron ösztönösen helyes
érzéseinket magasztosabb célok
alá rendeljük, mint fergeteges
szex vagy bensőséges korzó.
Mégiscsak meghatódunk
a törölt elemek lomtárából
kiürítendő érdemeink nyűgén
és hiábavalóságán
– ez lenne a vanitas-motívum.
Második szervám se biztonsági,
készülődöm, hátha ászt ütök,
harminc kilóra áthúroztatom
– elég kemény húzásúnak számít –
idegeimet teniszütőként.
Rezgéscsillapító kávézások
passzolgatják régóta tervbe vett
lánykéresemet, nem csaphatom le
hálónál az adogatóelőnyt.
Amit magántörténelmi malőr
forgatott Fortuna
menyasszonytáncába,
szükségszerűsítem,
mert számszerűsíthető.

*Stólás kézfogótól első bálig
kilépek a táncrendet hátrafelé,
kan alakom
figurázik frissen púpozott
parkettán és evőkanalakon.
Fiatalság:
bolondság, feneket kerít, nagyot,
kupléból kiborult pincérlánynak int:
helló
– fräuleint mégse mondhatok –,
felváltanád-e a világot?
Kicsengetek három krigli francint,
deákos címletből visszajár
hamisítatlan, hiteles társam.
Amikor hétvégente
főz, míg kanapénkon gondtalanul
csakazértis olvasok, eszembe
sem jut, hogy a szorgos házimunka
vajon mekkora tételre rúgna
egy hipotetikus főbíróóság
egyenlegében. Ingó s ingatlan
hozzájárulásom mennyit kóstál
ellenértékül, vagyonmegosztás
iránt per ha indul értem, miattam.
Ha kar alól forgandó Fortuna
farba rúg vagy más karjába ring,
elperdül vagy elpártol,
belehül
mellékvesém:
mellkaskeserűt
önt fel a garatra,
adrenalint.*